

Sygn. akt **IC 738/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bożena Chłopecka</i>
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Maciaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **J. M., H. C., H. J.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)**

o zapłatę

I. zasądza od Skarbu Państwa – Wojewody (...) na rzecz:

- 1) J. M. kwotę 114.775 zł. (sto czternaście tysięcy siedemset siedemdziesiąt pięć złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 lipca 2018r. do dnia zapłaty,
- 2) H. C. kwotę 114.775 zł. (sto czternaście tysięcy siedemset siedemdziesiąt pięć złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 lipca 2018r. do dnia zapłaty,
- 3) H. J. kwotę 229.550 zł. (dwieście dwadzieścia dziewięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 lipca 2018r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. ustala, że koszty postępowania w całości ponosi pozwany, pozostawiając ich rozliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt IC 738/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 lipca 2018 roku J. M., H. C. oraz H. J. wnieśli przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Wojewodę (...) o zasądzenie od pozwanego na rzecz: J. M. kwoty 122 691,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po wniesieniu pozwu do dnia zapłaty; H. C. kwoty 122 691,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności od dnia następnego po wniesieniu pozwu do dnia zapłaty oraz na rzecz H. J. kwoty 245 383,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po wniesieniu pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Wojewody (...) na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że są następcami prawnymi dawnych właścicieli nieruchomości (...) położonej przy ul. (...) ozn. (...), którym odmówiono przyznania prawa własności czasowej do gruntu na mocy Orzeczenia

Prezydium Rady Narodowej w (...) W. z dnia 31 marca 1954 r., którego nieważność stwierdzono decyzją SKO w W. z dnia 8 lipca 2013 roku, z wyłączeniem części zaskarżonej decyzji, która dotyczyła gruntu związanego z lokalami mieszkalnymi o nr (...), co do której organ stwierdził, że decyzja została wydana z naruszeniem prawa. Powództwo dotyczy odszkodowania za udział w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) z obrębu (...), uregulowaną w księdze wieczystej (...), którego powodom nie ustanowiono, wynoszący łącznie 0,7092, na który składa się udział wynoszący 0,1996 co do którego powodom odmówiono ustanowienia użytkowania wieczystego na nieruchomości decyzją Prezydenta (...) W. z dnia 31 marca 2016 roku oraz udział 0,6096, co do którego SKO w W. decyzją z dnia 8 lipca 2013 roku stwierdziło wystąpienie nieodwracalnych skutków prawnych, wskazując na wydanie w tym zakresie decyzji dekretovej z naruszeniem prawa (pozew k. 2-12).

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 listopada 2016 roku Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powodów kosztów postępowania wg norm przepisanych na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...), w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa. Pozwany Skarb Państwa w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew zakwestionował żądania powodów, co do zasady, jak i wysokości (odpowiedź na pozew k. 104-108).

Do zamknięcia rozprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedwojenna nieruchomość (...) położona przy ul. (...), ozn. hip. (...) stanowiła własność K. J. i J. W. w równych częściach w jednej połowie oraz H. K. w drugiej połowie (**dowód:** zaświadczenie Sądu Grodzkiego w W. Oddział Ksiąg Wieczystych z 27 września 1949 r. nr (...) k. 20).

Następcami prawnymi przedwojennych współwłaścicieli nieruchomości (...) położonej przy ul. (...), ozn. hip. (...), są H. J. w udziale wynoszącym $\frac{2}{4}$, J. M. w udziale wynoszącym $\frac{1}{4}$ oraz H. C. w udziale wynoszącym $\frac{1}{4}$. Spadek po K. J. na mocy postanowienia wydanego w dniu 29 maja 2012 roku w sprawie o sygn. akt: I Ns 316/12 przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie I Wydział Cywilny nabyli żona J. J. oraz syn H. J. po $\frac{1}{2}$ części spadku każde z nich, zaś spadek po J. J. nabył w całości syn H. J.. Zgodnie z postanowieniem z dnia 6 lutego 1991 roku wydanym przez Sąd Rejonowy dla (...) W. spadek po J. W. nabył H. J. w całości. Spadek po H. K. na mocy postanowienia z dnia 3 lipca 1986 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy II Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt: II Ns 333/(...) nabyły H. C. i J. M. po $\frac{1}{2}$ części (**dowód:** postanowienie k. 23-23v, postanowienie k. 24, postanowienie k. 25-26, odpis skrócony aktu małżeństwa k. 64, odpis skrócony aktu zgonu k. 65, postanowienie k. 64).

Dawna nieruchomość hipoteczna przy ul. (...) w W. ozn. hip. (...) stanowi obecnie: działkę nr (...) z obrębu (...) o powierzchni 2308 m⁽²⁾ dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa IX Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz działkę nr (...) z obrębu (...), o powierzchni 346 m⁽²⁾ dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa IX Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Powyższe działki stanowią własność (...) W. (**dowód:** odpisy zupełne z KW nr (...) i (...) k. 55-63, 40-54).

Z dniem 21 listopada 1945 roku nieruchomość (...) przy ul. (...), ozn. hip. (...) została objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...) W. i stała się z mocy prawa własnością gminy (...) W. (bezsporne).

Wnioskami z dnia 6 maja 1949 roku i 7 października 1949 roku skierowanymi do Zarządu Miejskiego w (...) W. w trybie art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na terenie (...) W., poprzednicy prawni powodów – właściciele dawnej nieruchomości (...) wystąpili o przyznanie im za czynszem symbolicznym prawa własności czasowej nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), ozn. hip. (...) (**dowód:** wnioski k. 19, 21).

Prezydium Rady Narodowej w (...) W. orzeczeniem administracyjnym z dnia 31 marca 1954 roku nr (...) odmówiło wnioskodawcom ustanowienia prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości (...) położonej przy ul. (...) w W., hip. (...) (**dowód:** orzeczenie administracyjne k. 22).

W dacie wydania orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w (...) W. z dnia 31 marca 1954 roku dla nieruchomości przy ul. (...) w W. obowiązywał Ogólny Plan Zabudowania (...) W., przewidujący sposób zabudowy zwarty, ilość kondygnacji 5, powierzchnia zabudowy 70%. Możliwe było korzystanie z gruntu nieruchomości przez dotychczasowych właścicieli zgodnie z postanowieniami planu (**dowód:** uzasadnienie decyzji SKO 28-31v).

Decyzją z dnia 8 lipca 2013 roku w sprawie (...) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. stwierdziło, że decyzja Prezydium Rady Narodowej w (...) W. z dnia 31 marca 1954 roku, w części gruntu związanego z lokalami mieszkalnymi w budynku położonym przy ul. (...) (lokale o nr (...)), została wydana z naruszeniem prawa, jednakże w tej części nie można stwierdzić jej nieważności ze względu na fakt wywołania przez ww. decyzję nieodwracalnych skutków prawnych, w pozostałej części SKO stwierdziło nieważność ww. decyzji. Decyzja ta jest ostateczna (**dowód:** decyzja SKO k. 28-31v).

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2013 roku wydanym w sprawie (...) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. sprostowało decyzję z dnia 8 lipca 2013 w zakresie wskazania imienia wnioskodawcy H. J. z R. na H. (**dowód:** postanowienie k. 32-32v).

Decyzją nr (...) z dnia 29 lipca 2014 roku, zmienioną decyzją Prezydenta (...) W. nr (...) z dnia 18 maja 2016 roku, Prezydent (...) W. ustanowił na rzecz H. J. w udziale wynoszącym $\frac{2}{4}$, J. M. w udziale wynoszącym $\frac{1}{4}$ oraz na rzecz H. C. w udziale wynoszącym $\frac{1}{4}$, prawo użytkowania wieczystego do gruntu zabudowanego o powierzchni 2 308 m² położonego w W. przy ulicy (...), oznaczonego w ewidencji gruntów jako działka nr (...), w obrębie (...), uregulowanego w księdze wieczystej (...) (**dowód:** decyzja k. 33-37, decyzja k. 38-39).

Decyzją z dnia 31 marca 2016 roku nr (...) Prezydent (...) W. ustanowił na rzecz na rzecz H. J. w udziale wynoszącym $\frac{2}{4}$, J. M. w udziale wynoszącym $\frac{1}{4}$ oraz na rzecz H. C. w udziale wynoszącym $\frac{1}{4}$, prawo użytkowania wieczystego w udziale 0,2908 do gruntu zabudowanego o powierzchni 346 m⁽²⁾ położonego w W. przy ul. (...), stanowiącego działkę ewidencyjną nr (...) z obrębu (...), uregulowanego w księdze wieczystej (...). Jednocześnie Prezydent (...) W. odmówił ustanowienia prawa użytkowania wieczystego ww. nieruchomości w udziale 0,1996 - oddanego w użytkowanie wieczyste właścicielom lokali mieszkalnych nr (...) położonych w budynku przy ul. (...) w W.. Decyzja jest ostateczna (**dowód:** decyzja k. 119-120v).

Wartość rynkowa wynoszącego 0,7092 udziału w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...) pochodzącej z hip. (...), stanowiącej obecnie działkę ew. nr (...)z obrębu (...) o powierzchni 346m⁽²⁾ według stanu i przeznaczenia na dzień 31 marca 1954 roku a cen aktualnych wynosi 459 100 zł (**dowód:** opinia biegłego rzeczoznawcy k. 149-169).

Powyzszy stan faktyczny został ustalony na podstawie okoliczności między stronami bezspornych, jak również wymienionych wyżej niekwestionowanych przez strony dokumentów oraz dowodu z opinii biegłego sądowego ds. wyceny nieruchomości D. K..

Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, jako że zawarte w nich informacje tworzyły spójny obraz stanu faktycznego, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, tym samym brak było podstaw do jej podważenia przez Sąd.

W ocenie Sądu niekwestionowana przez żadną ze stron opinia biegłego sądowego ds. wyceny nieruchomości D. K. została sporządzona rzetelnie w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia zawodowego biegłego po przeprowadzeniu koniecznych badań i analiz. Opinia jest precyzyjna, logiczna, jak również w sposób dokładny i wyczerpujący odpowiada na postawioną tezę dowodową. W

takiej sytuacji Sąd uznał, że rozstrzygając niniejszą sprawę należało oprzeć się na opinii biegłego sądowego ds. wyceny nieruchomości D. K.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Przede wszystkim należy zauważyć, że w niniejszej sprawie powodowie J. M., H. C. oraz H. J. domagali się od Skarbu Państwa odszkodowania za 0,7092 udziału w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...) pochodzącej z hip. (...), stanowiącej obecnie działkę ew. nr (...) z obrębu (...) o powierzchni 346m⁽²⁾, co do którego powodom nie ustanowiono prawa użytkowania wieczystego nieruchomości.

Niewątpliwie powodowie w toku niniejszego postępowania przedłożonymi dowodami z dokumentów wykazali, że są następcami prawnym dawnych właścicieli nieruchomości stanowiącej nieruchomość położoną w W. przy ul. (...). Nadto legitymacji powodów nie kwestionowała strona pozwana. W tej sytuacji stwierdzić należało, że powodom przysługiwała legitymacja czynna do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego.

Przechodząc do rozważań dotyczących zasadności powództwa należy ustalić jakie przepisy będą miały zastosowanie do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Stosownie do treści art. 417 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. W myśl art. 4171 § 2 zd. 1 k .c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Natomiast w odniesieniu do szkód spowodowanych wydaniem przed dniem 01 września 2004 roku ostatecznej decyzji administracyjnej, której nieważność w świetle przepisu art. 156 § 1 k.p.a. lub wydanie z naruszeniem prawa w rozumieniu art. 158 § 2 k.p.a. stwierdzono następnie decyzją nadzorczą, podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa stanowi przepis art. 160 k.p.a. w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 sierpnia 2004 r.. Przepis art. 160 k.p.a. został uchylony z dniem 01 września 2004 roku na mocy art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 roku nr 162 poz. 1692). W myśl art. 5 tej ustawy do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed jej wejściem w życie stosuje się przepisy art. 160 k.p.a. w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia tej ustawy w życie. W uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 31 marca 2011 roku (III CZP 112/10, Lex numer 751460) Sąd Najwyższy stwierdził, że „do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej ostateczną decyzją administracyjną wydaną przed dniem 01 września 2004 roku, której nieważność lub wydanie z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. stwierdzono po tym dniu, ma zastosowanie art. 160 § 1, 2, 3 i 6 k.p.a.”

Z tych też względów stwierdzić należy, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie przepis art. 160 k.p.a..

Wobec ustalenia właściwych przepisów, w dalszej kolejności należało zająć się kwestią zasadności powództwa J. M., H. C. oraz H. J. w świetle przesłanek zawartych w przepisie art. 160 k.p.a..

Przepis art. 160 k.p.a. w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 sierpnia 2004 roku stanowił w § 1 że stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, służy roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę, chyba że ponosi ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie. Z kolei § 2 tego przepisu stanowił, że do odszkodowania stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego z wyłączeniem art. 418 tego Kodeksu. Wedle § 3 art. 160 k.p.a. odszkodowanie przysługuje od organu, który wydał decyzję z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a., chyba że winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie ponosi inna strona postępowania dotyczącego tej decyzji, w tym ostatnim przypadku roszczenie o odszkodowanie służy w stosunku do strony winnej powstania tych okoliczności. Zgodnie natomiast z § 6 art. 160 k.p.a. roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem trzech lat od dnia, w którym stała się ostateczna

decyzja stwierdzająca nieważność decyzji wydanej z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo decyzja, w której organ stwierdził, w myśl art. 158 § 2, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisu art. 156 § 1.

Przepis art. 160 k.p.a. nie zawiera żadnej regulacji dotyczącej przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę wyrządzoną wadliwą decyzją administracyjną, odsyłając w tym zakresie do przepisów kodeksu cywilnego. Z uwagi na publicznoprawny charakter decyzji administracyjnych i organów je wydających istotne znaczenie dla określenia przesłanek tej odpowiedzialności ma przepis art. 417 k.c.. Ponadto w zakresie określenia rozmiaru szkody i związku przyczynowego między wydaniem wadliwej decyzji administracyjnej, a szkodą zastosowanie znajdują także przepisy art. 361 – 363 k.c. Powyższe determinuje również zakres faktów, które obowiązana jest udowodnić strona domagająca się odszkodowania z tego tytułu.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W takiej sytuacji powodowie J. M., H. C. oraz H. J. powinni w niniejszej sprawie udowodnić istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wydaniem wadliwej decyzji z dnia 31 marca 1954 roku, a powstaniem rzeczywistej szkody w ich majątku.

Mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powodowie wykazali, iż wydanie orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w (...) W. z dnia 31 marca 1954 roku spowodowało poniesienie przez nich szkody w postaci utraty 0,7092 udziału w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...) pochodzącej z hip. (...), stanowiącej obecnie działkę ew. nr (...) z obrębem (...) o powierzchni 346m⁽²⁾.

Decyzja dekretowa z dnia 31 marca 1954 roku spowodowała, że powodowie utracili możliwość uzyskania 0,7092 udziału w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...) pochodzącej z hip. (...), stanowiącej obecnie działkę ew. nr (...) z obrębem (...) o powierzchni 346m⁽²⁾, albowiem w budynku przy ul. (...) w W. sprzedane zostały 24 lokale mieszkalne ich najemcom wraz z ustanowieniem prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu w udziale związanym ze sprzedanymi lokalami wynoszącym łącznie 0,7092. Niewątpliwie gdyby nie zapadło niezgodne z prawem orzeczenie administracyjne z dnia 31 marca 1954 roku, nie doszłoby do ustanowienia użytkowania wieczystego gruntu, którego sprawa dotyczy, w udziałach na rzecz osób trzecich (orzeczenie to bezsprzecznie stworzyło warunki do ustanowienia tegoż prawa na rzecz osób trzecich), a zatem nie zaistniałyby nieodwracalne skutki prawne, które uniemożliwiłyby ustanowienie prawa użytkowania wieczystego do całej działki ewidencyjnej nr (...). W związku z wydaniem decyzji dekretowej, powodowie nie mają możliwości uzyskania 0,7092 udziału w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...) pochodzącej z hip. (...), stanowiącej obecnie działkę ew. nr (...) z obrębem (...) o powierzchni 346m⁽²⁾.

Wobec tego Sąd doszedł do przekonania, że powyższe ustalenia pozwalają na przyjęcie istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wydaniem nieważnego orzeczenia administracyjnego z dnia 31 marca 1954 roku, a powstaniem szkody w majątku powodów.

Przechodząc do dalszych rozważań Sąd uznał, że powodom przysługuje odszkodowanie zgodnie z art. 160 § 1 i 2 k.p.a.

Uszczerbek majątkowy po stronie powodów jest normalnym następstwem niezaspokojenia uprawnienia do przyznania prawa użytkowania wieczystego do całości gruntu stanowiącego obecnie działkę nr (...). Wynika to z tego, że gdyby nie zapadło niezgodne z prawem orzeczenie administracyjne, to właściwy organ rozpoznający wniosek złożony na podstawie art. 7 dekretu wydałby decyzję przyznającą prawo użytkowania wieczystego do całej nieruchomości. Powyższy wniosek wynika bezpośrednio z załączonej do pozwu treści decyzji Prezydenta (...) W. z dnia 31 marca 2016 roku. Wobec tego gdyby nie doszłoby do ustanowienia użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego obecnie działkę nr (...), w udziałach na rzecz osób trzecich powodowie uzyskaliby prawo użytkowania wieczystego całego gruntu, a więc wartość prawa przysługującego powodom byłaby większa.

Wysokość należnego powodowi odszkodowania została wyliczona zgodnie z wartością udziału w wysokości 0,7092 w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...) pochodzącej z hip. (...), stanowiącej obecnie działkę ew. nr (...) z obrębu (...) o powierzchni 346m⁽²⁾ według stanu z dnia wydania orzeczenia administracyjnego tj. 31 marca 1954 roku, zaś jeżeli chodzi o ceny to należało wziąć pod uwagę ceny aktualne zgodnie z treścią art. 363 § 2 k.c.

Wobec powyższego Sąd ustalając wysokość odszkodowania oparł się na opinii biegłego D. K. przyjmując wartość udziału w wysokości 0,7092 w prawie użytkowania wieczystego przedmiotowego gruntu na kwotę 459 100 zł.

Wobec tego, że powodowie H. J., J. M. oraz H. C. są następcami prawnymi dawnych właścicieli nieruchomości (...) w częściach: H. J. $\frac{2}{4}$, J. M. $\frac{1}{4}$ oraz H. C. $\frac{1}{4}$, Sąd zasądził na rzecz: H. J. kwotę 229 550 zł (459 100 zł x $\frac{2}{4}$), J. M. kwotę 114 775 zł (459 100 zł x $\frac{1}{4}$) oraz H. C. kwotę 114 775 zł (459 100 zł x $\frac{1}{4}$), oddalając powództwo o odszkodowanie w pozostałym zakresie jako bezzasadne.

Od zasądzonej kwoty Sąd zasądził również odsetki ustawowe na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu odsetki przysługują, jeśli dłużnik opóźnia się w spełnieniu świadczenia. Zgodnie z art. 363 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W przedmiotowej sprawie ustalenie wysokości szkody nastąpiło według cen z daty wyrokowania, zaś ustalenie wysokości odszkodowania na podstawie cen z daty wyroku przemawia za zasądzeniem odsetek od tej daty, ponieważ ostatecznie w tym dniu kształtuje się wysokość odszkodowania (tak Sąd Najwyższy przykładowo w wyroku z dnia 12 października 2011 r., II CSK 82/11, niepublikowany, z dnia 07 lipca 2011 r., II CSK 635/10, z dnia 14 marca 2014 r., III CSK 152/13, niepublikowany). Ponieważ szkodę ustala się według wartości na datę orzekania o odszkodowaniu, wierzyciel nie ponosi negatywnych skutków spadku wartości pieniądza w okresie od wymagalności zobowiązania do orzekania o obowiązku zapłaty przez dłużnika. Zapewnia to zatem pełną kompensatę i odsetki należą się od daty wyrokowania (por. m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1994 r., III CZP 184/93, OSNCP 1994 nr 7-8, poz. 155, z dnia 6 września 1994 r., III CZP 105/94, OSNCP 1995, Nr 2, poz. 26). Z tych wszystkich względów Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonego roszczenia od dnia wydania wyroku tj. 10 lipca 2018 roku, natomiast w świetle poczynionych rozważań brak było podstaw, by zasądzić odsetki od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu, czego domagała się strona powodowa, w tym też zakresie powództwo o odsetki podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. uznając, że kosztami procesu powinna zostać obciążona strona pozwana w całości gdyż powodowie ulegli tylko co do nieznacznej części swego żądania.

Sąd szczegółowe wyliczenie kosztów pozostawił referendarzowi sądowemu na podstawie art. 108 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.